

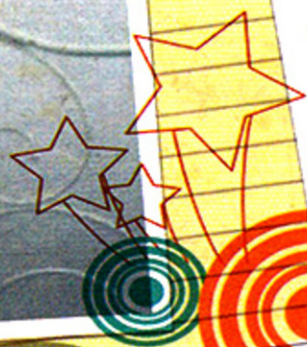

လှေပသောတလေ

အပင်းသစ်

ကောက်သောမျဉ်းလေး
ဖြောင့်ပေးသူ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

"ဟာ . . . ရဲ လာပြီ"

"ရဲလာရင် ပြေးလေ . . . ပြေး"

"နင်က ဘာပြစ်မှုကျူးလွန်ထားလို့ လဲ၊ နှစ်လုံး သုံးလုံး ရောင်းလို့ လား၊ လူသတ်လာလို့ လား"

"လူမပြောနဲ့၊ သက်မဲ့အရုပ်ကိုတောင် လည်ပင်းမညှစ်ရဲပါ ဘူးကွယ်"

"သတ္တိတွေ သတ္တိတွေ"

"အံ့မယ် . . . လျှော့မတွက်နဲ့ နော်၊ ငါသာ သတ္တိမရှိတာ ငါ့ ဘကြီးဆို ရင် . . ."

"သင်ဖြူးလိပ်ထဲ ဝင်ပုန်းတာလား"

"ဘယ်ကလာ၊ ဓားနဲ့ ထိုးရင် ဓားကျိုး၊ လှံနဲ့ ထိုးရင် လှံကျိုးပဲ"

"ဆုံးသွားတုန်းက ဘာရောဂါနဲ့ လဲဟင်"

"ဆူးစူးတာကို ညှော်မိပြီး အနာဝင်လို့ သေသွားတာပါဟယ်"

ဝါးခနဲ ရယ်သွေထွက်လာတဲ့ ကောင်မလေးအုပ်စုကို ငဲ့ ကြည့်တဲ့ ကောင်တွေ ကြည့်ပေမယ့် ရဲဆိုတဲ့ ကောင်က မျက်လုံးတစ်ချက် မစွေ၊ နားတစ်ချက်စွင့်ဖို့ စိတ်မဝင်စား။ သူဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို လျှော

က်ရင်း နားကတော့ သူ့အလိုလို ကြားနေသည် သာ။

သွားပုံကလည်း ကြည့်။

ရဲက ရှေ့ဆုံးကဖြစ်ပြီး ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က နောက်မှ လိုက် တော့ တပည့်တပန်းတွေနှင့် ခြံရံပြီး စိန်ခေါ်ပွဲတစ်ခုကို ချီတက်လာတဲ့ လူဆိုး လူမိုက်တွေလိုလို၊ ရုပ်ကလေးတွေကတော့ ချောကြပါရဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မ ထိနဲ့ ထိရင်မီးပွင့်သွားမယ်ဆိုတဲ့ လူစားတွေလေ။ သူများ နဲ့ မတူ တစ်မူ ထူးပြီး ရုပ်ချော၊ ဂျစ်ကန်ကန်လေးတွေဖြစ်နေတာကိုပဲ အချို့ မိန်းကလေးအတော်များများက စိတ်ဝင်တစားလိုက်ကြည့်ကြတာ ဖြစ်၏။

ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းကျတော့ နှာခေါင်းရှုံ့ မနာလို။ ခုခေတ်မိန်းကလေးတွေကိုက ခက်ပါတယ်။ လူရိုးလူအေး လူလိမ္မာ တွေကိုကျတော့ "ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့်ပေးတာတောင် မကိုက် တတ်ရင် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ" လို့ ဆိုသူတွေ များ လှပါဘိ။ ထက်ထက် မြက်မြက်ကိုမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတာထက်၊ အရိုးကွဲမှ အသည်းစွဲချင်ကြ တာထင်ပါရဲ့ ။ ဂျစ်ကန်ကန် ပေစောင်းစောင်းတွေကိုမှ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း အထင်ကြီးသလို မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြတာ ရုပ်ချောတာကို မက်ကြ လို့ လား။

"နာမည်ကိုက ငါ ဘဝင်မကျလိုက်တာ"

"အေးလေ . . . မှ ည့်စရာရှားလို့ မိုက်ရိုင်းရဲတဲ့ "

"ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတဲ့ ၊ နာမည်ကြောင့် လူက မျက်နှာကြောတင်းနေသလားမှ မသိတာ၊ နှမြောစရာကြီး"

"လျှော့တဲ့ နေ့တော့ လျှော့မှာ ပေါ့"

"ဘယ်နေ့လဲ"

"သူ စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးရှေ့ရောက်ရင် အဲဒီ မျက်နှာ တင်း

နေပျံ့မလား"

"အေးနော် . . . သူပြုံးတာတွေရင် ကင်မရာနဲ့ ရိုက်ပြီး မှတ် တမ်းတ င်ထားရမလိုပဲ"

"ဟဲ့ . . . သူ့ကို ကင်မရာနဲ့ ရိုက်ရင် လက်သီးနဲ့ ပြန်ထိုးမှာ ပေါ့"

"ဪ . . . ဒီက ဓာတ်ပုံတို့ ဗီဒီယိုတို့ ကိုပြောတာ"

"ငါ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်ဟ"

"ဘာလဲ"

"သူ့နာမည်က မိုက်ရိုင်းရဲဆိုတော့ သူ့အဖေက ဦးလူမိုက်၊ သူ့အမေ က ဒေါ်ရိုင်းစိုင်းဖြစ်နေမလားပဲ . . . ဟီ ဟီ"

"ဟဲ့"

"ဟင်"

"ကြားသွားပြီထင်တယ်၊ လှည့်ကြည့်တယ်ဟ"

ရဲ လှည့်ကြည့်တာကိုမြင်ပြီး အာချောင်နေတဲ့ အုပ်စု တိတ်ကျ သွား သည် ။

"ရဲ"

"ဘာလဲ"

"မင်းက ဘာကြည့်တာလဲ"

"ဖက်ဆစ်ဝါဒသုံးပြီး တစ်ယောက်ချင်းပါးဆွဲရိုက်ရင် ကောင်း မ လားလို့ "

"ပါးရိုက်ရအောင် မင်းက မိန်းမလား"

"ယောက်ျားမို့လို့ သာပေါ့၊ မိန်းမချင်းဆိုလည်း အဲဒီသွားတွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်ပြီ"

"အယ်တော့"

"ဘုရား ဘုရား"

အာမေဍိတ်သံတွေသာထွက်ပြီး ကောင်မလေးတွေ တုတ် တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ပေ။

လှုပ်တော့မလား 'မိုက်ရိုင်းရဲ' ဆိုတဲ့ ကောင်က လွယ်တာ မှတ်လို့၊ ကောင်မလေးတွေပြောသလို သူ့အဖေက ဦးလူမိုက်၊ အမေ က ဒေါ်ရိုင်းစိုင်းမဟုတ်ပေမယ့် 'မိုးရင့်ရဲ' ဆိုတဲ့ နာမည်ကနေ 'မိုက်ရိုင်းရဲ' လို့ ပြောင်းခေါ်အောင် သန္ဓေဆိုးတည်ပေးလိုက်သူက ဖခင်ဦးရဲနိုင်ရဲ့ ဇနီး ရဲရဲ့ မိထွေးတော် ဒေါ်ဇင်ဇင်စိုးပါ။

ကြောက်သလိုနေပြရင် ပိုပြီးဖြဲခြောက်လို့ ရဲ မိုက်ရိုင်းပြခဲ့တာ ကမ်းကုန်။ အခု ဒီမိန်းမကြီးပါးစပ်က ခေါ်တွင် လိုက်သည့်နာမည် 'မိုက်ရိုင်းရဲ' က အားလုံးရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို နေ့ချင်းညချင်း ကူးစက်ပြန့်ပွား သွားတော့ ရဲကိုယ်တိုင် ဒီနာမည်ကို နှစ်သက်စွာခေါ်တွင် ခံခဲ့သည် က အကြောင်းရှိလို့၊

"ငါ ဒီအိမ်ကိုရောက်စကတော့ မထုံတက်တေး၊ မခုတ်တတ် တဲ့ကြောင်၊ မဟောင်တတ်တဲ့ ခွေးလိုပဲ၊ ခုကျတော့ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ထန်သဒ္ဒါကုန်ရောပဲ၊ နင့်နာမည်ကို မိုးရင့်ရဲလို့ ပေးမယ့်အစား မိုက်ရိုင်းရဲ လို့ ပေးရမှာ . . . သိလား"

"ခင်ဗျားကင်ပွန်းတပ်ပြီး ခေါ်ချင်ခေါ်လေ၊ အဲဒီလို မိုက်ရိုင်း တတ်အောင် ခင်ဗျားတို့ သားအမိတွေပဲ သင်ပေးတာ"

"ဘာ"

"အမှန်တရားကို ခင်ဗျားလက်ခံတတ်ရင်ပေါ့"

"အေး . . . ခေါ်မှာ စိတ်ချ၊ နင်က အဲဒီနာမည်နဲ့ ပဲတန်တာ"

"ကျွန်တော်ကလည်း တန်အောင် နောက်ထပ်မိုက်ရိုင်းဖို့ တွေ ရှိသေးတယ်"

"ဒါကတော့ လူတိုင်း ကိုယ့်တန်ဖိုးကို ကိုယ်ပဲ ခေါင်းပေါ် တင်ထားတာ၊ နင်လုပ်သမျှက နင့်တန်ဖိုးပဲ မိုက်ရိုင်းရဲ"

ထိုနေ့မှ စ၍ သူ့နာမည် မိုးရင့်ရဲကနေ မိုက်ရိုင်းရဲဖြစ်သွားခဲ့ခြင်း မှာ နာမည်နဲ့ သရုပ်တူခဲ့တာ ဖြစ်၏။

"မိန်းကလေးတွေနဲ့ တော့ ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်ပါနဲ့ ရဲရာ"

"ငါက ဖြစ်မယ်ပြောလို့ လား"

"မင်းပဲ အဲဒီလမ်းကြောင်းကြီး တည်ခင်းနေတာ"

"အဲဒီလောက်အထိ ငါ အောက်တန်းမကျဘူး"

"မိန်းကလေးတွေကိုက အတင်းအဖျင်းပြောရ ဝါသနာပါ တာ၊ ပြောတဲ့ ပါးစပ်ထဲကလျှာကို လိုက်ဖြတ်ရင် တစ်ယောက်မှ အ,အ စာရင်းထဲ ကလွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး "

လှိုင်းမောင်မောင်ပြောတာကိုပဲ ထူးခြားအောင်က မကျေနပ် သလို ဝင်ပြောသည် ။ သူက လူတွေရဲ့ ပါးစပ်ကို ဓားတွေ၊ လှံတွေထက် ပိုထက်တယ်လို့ ယူဆထားသူ။ ဓားနဲ့ ထိုးရင် သတ်နိုင်လှ လူ ဆယ် ယောက်ပေါ့။ ပါးစပ်ကမှ အသက်ပေါင်းများစွာကို သေစေနိုင်တဲ့ အဆိပ်။

"ခု ငါက ခွင့်လွှတ်တာ မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဆို ဘာလဲ"

"ဒါက ပထမအကြိမ်ဖြစ်နေလို့ ၊ ဒုတိယဆိုတာရှိလာရင် မိန်းမဆို လက်ဝါး၊ ယောက်ျားဆိုလက်သီးပဲ"

"တော်တော်ဘဝင်မြင့်တဲ့ ကောင်တွေ ... တောက်"

ထိုစကားနှင့် တက်ခေါက်သံသည် သူတို့ ဝိုင်းထဲကမဟုတ်ဘဲ နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်လာတာမို့ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ...

"စွမ်းပြည်စိုး"

"ရဲ"

စွမ်းပြည်စိုးကိုမြင်လို့ ရဲ ထရပ်လိုက်စဉ် ကောင်းထက်နိုင် ပါ ထရပ်ပြီး ရဲပခုံးကို ဖိချုပ်လျက် ...

"မင်းစိတ်ကို ငါသိတယ်၊ ဒီဆိုင်ထဲမှာ မရှင်းနဲ့ ၊ ဆိုင်ရှင်ကို အားနာဖို့ ကောင်းတယ်"

"တောက်"

ကောင်းထက်စကားကြောင့် တောက်ခေါက်လိုက်ခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ရဲ ဆိုတာ ဘာကောင်လဲ။

*

အခန်း (၂)

"မေမေရေ သားပြန် လာပြီ"

စွမ်းပြည်စိုးအသံကိုကြားတာနှင့် ရဲခေါင်းက အရပ်လိုလည် သွားတာ အသံကြားရာဘက်ကို။ ပြီး ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်တော့ . . .

"ရဲ"

'ဝုန်း . . . ဒုန်း'

မိုးသဒ္ဒါ မောင်ဖြစ်သူကိုတားဖို့ ကမန်းကတန်းထသွားလိုက်ရာ ထိုင်ခုံကို ဝင်တိုက်မိသံ၊ ထိုင်ခုံလဲကျသံနှင့်အတူ ဟပ်ထိုးလဲကျမတတ်ဖြစ်ပြီး ရဲကပဲ လှမ်းထိန်းလိုက်ရ၏။

"အစ်မ"

"ရဲ . . . နင် မသွားရဘူးနော်"

"မသွားလို့ ရမလား၊ ရှင်းစရာရှိတာကို ရှင်းရမှာ ပဲ"

"ရဲ"

"အစ်မ . . . နေရာတကာ ပျော့ညံ့မနေနဲ့ အဲဒီသားအမိတွေ က ခေါင်းငုံ့နေရင် ကုပ်ခွစီးမှာ "

"ရဲ . . . မင်း ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်း"

"အစ်မ"

"နင့်လိုပဲ ငါ့မှာ လည်း စိတ်နဲ့ ရဲရဲ ၊ ငါ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံနေတာ နင့်စိတ် ကိုသိလို့ ၊ နင် ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ရဲရဲ . . . သိရဲ့ လား"

"ဘာ"

ပြောရင်းပဲ မိုးသဒ္ဓါ မျက်ရည်တွေ ဝေ့တက်လာ၏။

"နင့်လောက်စိတ်ဆတ်တာ နင်ပဲရှိတယ်၊ ငါက ကြီးတဲ့ သူ အနေနဲ့ စပြီး ဒေါသကိုရှေ့တန်းတင်ရင် နင့်လက်ထဲ ဓားထည့်ပေး သလို ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ဒါဆို အစ်မ သူတို့ ဗိုလ်ကျနှိပ်စက်သမျှကို ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ခံနေ တော့မှာ လား"

မိုးသဒ္ဓါ တွေခနဲဖြစ်သွားပြီး . . .

"အစ်မ တစ်နေ့နေ့မှာ ဒီအိမ်ကနေ ထွက်သွားဖို့ စဉ်းစားထား ပါတယ်"

"အဲဒါဆို သူတို့ ကိုအရှုံးပေးသလို ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့"

"အရှုံးတွေ အမြတ်တွေကို တွက်မနေပါနဲ့ တော့ မောင်လေး ရယ်၊ တို့ ခိုနေတဲ့ အရိပ်က အကိုင်းအခက်မဲ့နေတဲ့ သစ်ခြောက်ပင်ကြီး လိုပါပဲ ၊ အစ်မကတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ အပင်စိုက်ပြီး ကိုယ့်အသိုက် အမြုံ ကို ယ်ပဲတည်ဆောက်ချင်တယ်"

"ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေက အမေနဲ့ လည်း ဆိုင်တယ်လေ"

"အမွေဆိုတာ စားထိုက်မှ စား, စံထိုက်မှ စံရတာ မောင်လေး ရဲ့ ၊ မ စားထိုက်ရင် အပ်ဝင် ပုဆိန်ထွက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မင်း ကြားဖူးမှာ ပေါ့"

"ကျွတ်"

"အစ်မက မောင်လေးကိုစိုးရိမ်လို့ ပါ။ မင်းကို မေမေ့ကိုယ်စား အစ်မ မှာ စောင့်ရှောက်ရမယ့်တာဝန်ရှိနေတော့ ဘာတစ်ခုမှ ထိခိုက် နစ်နာ တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး"

ရဲ သက်ပြင်းချပြီး ဒေါသစိတ်ကို ကျိတ်မျိုချလိုက်၏။

အစ်မနဲ့ တော့ ခက်တယ်။ သူက တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက် ချင်သူ။ အစ်မ မေတ္တာဓာတ်ငွေ့ ပွားများ နေတိုင်း သူကတော့ မများ နိုင် ပါဘူး။ သည်းခံလို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်တယ်ဆိုတာ နောက်ဘဝမှ ။ အဲဒီ နောက်ဘဝ ဆိုတာ ကိုယ်မြင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ အခုကိစ္စ အခုဖြေရှင်းပြီး နောက်ဘဝ နောက်ခေါင်းနဲ့ နောက်ကိုယ်ပဲပေါ့။

"ရဲ"

"ဗျ"

ထူးပုံက စိတ်ရင်းမှန်ကို ဖော်ပြနေသလိုပါပဲ။

"တတ်နိုင်သလောက် သည်းခံပါ ရဲရယ်၊ လူပီခံရလို့ သေတဲ့ သူဆို တာ မရှိပါဘူး၊ ငါ နင့်အတွက် စိုးရိမ်လို့ ပါ"

"အဲဒီမှာ အစ်မပဲ ဘုရားစာရွတ်ပြီး ဘာဝနာပွားနေ၊ ကျွန် တော်က တော့ လာမထိနဲ့၊ ထိရင် မီးပွင့်ပြီသာမှတ်"

"ဟဲ့ . . . ရဲ"

ပြောနေရင်း ရဲက ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်သွားလေတော့ . . .

"ဒီကောင်လေးနဲ့ တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်"

မိုးသဒ္ဓါ တကယ်ပဲ စိတ်ညစ်တာ ရဲကြောင့် သီးသန့်မဟုတ်။ ရဲ ကလ

နံကဆန်လုပ်လို့ ဖေဖေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲမှာ လည်း စိုးသည်။ သူမ အရာရာ သည်းခံခေါင်းငုံ့နေတာလည်း ဖေဖေ့ကြောင့်။ ငှက် ကလေးတွေ တောင်ပံကျိုးသလို တစ်စုံမပြည့်တော့တဲ့ မေတ္တာတံခါး တစ်ဖက်မှာ သူမတို့ တွယ်ဖက်၍ ခိုကပ်နေချင်သေးတာပါ။

ရဲကတော့ . . .။

×

"ဘယ်လောက်"

"တစ်သိန်းတည်းပါ"

"ပထမပေးထားတဲ့ တစ်သိန်းက ကုန်ပြီလား"

"ဟား ဦးနိုင်ရာ . . . ပိုက်ဆံတစ်သိန်းကို ကျွန်တော်က လနဲ့ ချီပြီး ချွေတာသုံးစွဲနေရမှာ လား၊ ယောက်ျားလေးပဲဗျာ . . . သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ မွေရင်းပတ်ရင်းပဲ ကုန်သွားတာပေါ့"

ယောက်ျားလေးမို့ ပိုကုန်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား။ ဦးရဲနိုင် ကတော့ မိန်းကလေးတွေသာ အလှအပ အဝတ်အစားတွေကြောင့် ပိုကုန်တယ်လို့ ထင်တာ။

"ကဲ . . . ပေးလိုက်စမ်းပါ ကိုနိုင်ရယ်၊ ပိုက်ဆံတစ်သိန်း တောင်းတာကို စီးပွားပျက်သွားမှာ ကျနေတာပဲ"

"မင်းက အဲဒါပဲသိတာ၊ ငွေဆိုတာ သုံးတဲ့ နေရာမှာ လွယ်ပေ မယ့် ရှာရတာ ခက်တယ်ကွ"

"ဘာ"

"ဒါဆို ဦးနိုင်က မပေးဘူးပေါ့"

"ခက်တယ်ကွာ"

"ခက်မနေနဲ့ ဖေဖေ၊ အစကတည်းက တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ အထဲ သူတောင်းတာကို ဖေဖေ ထပ်ပေးကြည့်လိုက်၊ အရိုးကို အရွက် ဖုံးသလို ဖေဖေဘဝလည်း ပိုးထိုးလို့ ရိုးတံတောင် မနည်းကျန်ရတာမျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ဟင်"

"မိုက်ရိုင်းရဲ"

"ထမင်းချက်တောင်မခေါ်ဘဲ သမီးရင်းကို ကျွန်လိုခိုင်းပြီး ချွေတာနေတာ၊ ဖေဖေမယားပါသားကို သုံးချင်တိုင်းသုံး၊ ဖြုန်းချင် တိုင်းဖြုန်းခွင့် ပေးဖို့ လား"

"ဟေ့ကောင်"

တစ်လှမ်းချင်းလျှောက် လာပြီး ဒေါ်ဇင်ဇင်စိုးမျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြောတာ 'ဘယ်သူ့ကိုမှ ထောက်ထားစရာလိုလဲ' ဆိုတဲ့ မျက်နှာမျိုးနှင့်။ အနားရောက်လာတော့ ထိုင်ချလိုက်တာ စွမ်းပြည်စိုး ဘေးက ဆိုဖာပေါ်မှာ ။

ဦးရဲနိုင်မှာ သားရောက်လာတာနှင့် ကျိတ်ပြီး ဘုရားတရ တော့၏။ ဒေါ်ဇင်ဇင်စိုးနဲ့ ယူပြီးကတည်းက ဦးရဲနိုင် စိတ်ညစ်ရတာ ဒီသားကြောင့် ။ သူပြောသမျှကိုလည်း နားမထောင်ဘဲရှိကာ သူထင်ရာ သူလုပ်။ ပြောလိုက်ရင် . . .

"ဖေဖေတောင် သားတို့ မျက်နှာကို မထောက်ဘဲ ကိုယ်ထင် ရာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့သေးတာ၊ သားလည်း ဖေဖေကို ငဲ့မနေနိုင်ဘူး" တဲ့ ။

ဇင်က စကားပြောရင် စီးစီးပိုးပိုး။ ရဲက ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ၊ သူ့အ

စံမစကားကိုသာ နားထောင်ဖော်လေးရလို့ ဒီကောင် မပျက်စီး သေးတာ
ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

"ရဲ"

ထူးလည်း မထူး၊ လှည့်လည်း မကြည့်လေတော့ . . .

"တွေ့လား . . . ကိုနိုင်သား ခေါ်တာကိုမထူးဘဲ ပမာမခန့် လုပ်နေ
တာ"

"ဒီမှာ "

"ဘာလဲ"

"ဆုံးမစရာရှိရင် ဖေဖေဆုံးမလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား အသံကောင်း ဝင်ဟ
စံစရာမလိုဘူး"

"အံ့မယ်"

"ပြောမနေပါနဲ့ တော့ မေမေရာ၊ ခွေးဟောင်တိုင်း ခေါင်း ထောင်ကြ
ညှိရင် အိပ်ရေးပျက်ပါတယ်"

"မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ"

"မိုးရင့်ရဲ"

"ခေါ်လေ ဖေဖေပါ မိုက်ရိုင်းရဲလို့ "

ဦးရဲနိုင် ရဲလက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက်တော့ ပြန်ပြောတာ ပက်ခနဲ။

"မင်းက တော်တော်အခေါ်ခံချင်နေလား၊ အေးလေ . . . တစ်သက်
လုံး လိမ္မာလာမယ့်ကောင်မှ မဟုတ်တာ"

"တောက်"

'ခွမ်း'

"ဟေ့ကောင်"

"ကြည့်စမ်း"

ဖခင်လက်မောင်းကိုဆွဲထားလေတော့ ခြေထောက်ကြီးက အားနေသားပဲ။

ရဲ သူ့ဘက်စားပွဲစွန်းမှာ ရှိနေသည့်ဖန်ခွက်ကို ကန်ထည့် လိုက်တာ စွမ်းပြည်စိုးထံ တည့်တည့်ကြီးပါပဲ။ ရင်ဘတ်ကို မှန်သွား တာပေမယ့် မသက်သာဘူးထင်ပါရဲ့ ။ လက်နှင့်ဖိရင်း အကြောင်သား ကြည့်နေတဲ့ သူ့အမေကို ...

"အား ... မေမေ လုပ်ပါဦး"

"အောင်မယ်လေး ... သား"

ဒေါ်ဇင်ဇင်စိုး သားဆီ လွှားခနဲရောက်သွားပြီးမှ ရဲကို မီး တောက်မီး လျှံမျက်လုံးများ နှင့်ကြည့်၍ ...

"ဟဲ့ ... အဲဒါ နင့်အဖေသောက်ပြီးလို့ ချထားတဲ့ အချိုရည် ဖန်ခွက်ဟဲ့၊ နင့်လောက် မိုက်ရိုင်းတာ နင်ပဲရှိတယ်"

"ဘာဖြစ်လဲ ... သောက်ပြီးသားလေ"

"ကိုနိုင် ... ရှင် ရှင့်သားကို နည်းနည်းလေးမှ မဆုံးမတော့ ဘူးလား"

"

ဒေါ်ဇင်ဇင်စိုး နိုင်တဲ့ သူ့ဆီကိုပဲ မီးစပစ်ပေးလိုက်၏။

"ရဲ"

ရဲ သဘောပေါက်စွာ မျက်နှာကိုမော့ပေးလိုက်သည် ။

ယောက်ျားဆိုတဲ့ ယောက်ျားတော်တော်များများက မယားထိ ဓားကြည့် ဆိုတဲ့ လူတွေလေ။ အခု ထိသွားတာ မယားမဟုတ်တဲ့ မယားပါသားဆိုတော့ ဓားနေရာမှာ တုတ်တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့။

"ထိုးလေ ဖေဖေ"

"တောက် . . . မင်း"

'ခွပ်'

"."

'ခွပ်'

"."

"ဖေဖေ . . . မလုပ်ပါနဲ့ ၊ မောင်လေး ရဲ"

မိုးသဒ္ဓါ နှစ်ယောက်ကြားကိုပြေးဝင်ပြီး ရဲကိုဖက်ကာ ကာ ထားလိုက်သည် ။ ရဲထံမှ အင့်အင့်အဲအဲ ညည်းသံတစ်ချက် မထွက်။ ရဲဆိုမှတော့ လုပ်ရဲရဲ ခံရဲရဲပဲပေါ့။

"မင်းကွာ . . . တောက်"

ဦးရဲနိုင် တက်ခေါက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့ . . .

"ငါပြောထားရဲ့ နဲ့ ရဲရယ်"

"ပြောလည်း ပြောတာပဲ ရှိမှာ ပေါ့၊ ဒီကောင်က ခွေးမီး ကောက် ကျည်တောက်စွပ်"

"ခင်ဗျားပါးစပ်ပိတ်ထားနော်"

"ရဲ"

မိုးသဒ္ဓါ ရဲကို အတင်းပဲဆွဲခေါ်ခဲ့ရတာ မနိုင်မနင်းပါ။ အစ်မ ကြောင့်
ဒင်းတို့ ကို ကျောခိုင်းခဲ့ရသည့်တိုင် မျက်နှာက အခဲမကျေစွာ ပြန်ကြည့်
နေဆဲ။

ဒီအမုန်းတွေ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်နေပါရစေ။

*

အခန်း (၃)

မိုးသဒ္ဓါ ဈေးသွားဖို့ ဈေးခြင်းကို တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ ချိတ်ရင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖိနပ်ကိုငုံစီးနေချိန်မှာ . . .

"သဒ္ဓါ"

"ဟင်"

အနားကိုရောက်လာတာ ဒေါ်ဇင်ဇင်စိုးရဲ့ သား အကြီးကောင် ဖြစ်တဲ့ စွမ်းပြည့်စုံ၊ ရယ်ကျဲကျဲ ပြီတီတီမျက်နှာနှင့်မို့ မိုးသဒ္ဓါ ဖိနပ်ကိုသာ ငုံစီးနေပြီး သူ့ကိုမကြည့်။

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဈေးခြင်းကို လက်မှာ ချိတ်ထားမှ တော့ ဈေးသွားမလို့ ပေါ့"

"ကိုယ်က အကောင်းမေးတာပါ"

"ဘယ်သူက အဆိုးဖြေလို့ လဲ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက စနောက်နေရ မယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီ . . . ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

"မလိုဘူး ရတယ်"

မျက်နှာချင်းထိလုမတတ် တိုးကပ်မေးတာကြောင့် မိုးသဒ္ဓါ နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်းဆုတ်ရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောလိုက်၏။ ဒါ နှစ်

ယောက်တည်းတွေ့လို့ ရိသလို ပတ်သလို ပရောပရီလာလုပ် တာ။ အနားမှာ သူ့အမေ၊ သူ့ညီ တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေလို့ ကတော့ မိုးသဒ္ဓါကို ဟိန်းလိုက် ခြောက်လိုက်နဲ့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးအောင် ခိုင်းတာ သူပဲလေ။

"သဒ္ဓါ"

"ကျွန်မသွားတော့မယ်၊ ရှင် ရှေ့ကဖယ်ပါ"

"သဒ္ဓါကကွာ . . . ကိုယ့်ကိုဆို အရမ်းစိမ်းတာပဲ"

"မစိမ်းလို့ ကျက်ရအောင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ဘယ်အရိုးကမှ စပ်တော်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ . . . ဖယ်ပါ"

မိုးသဒ္ဓါ သူ့ကို တွန်းဖယ်ပြီးထွက်သွားလေလျှင် . . .

"တောက်"

တက်ခေါက်သံကြားပေမယ့် မိုးသဒ္ဓါ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

ကြည့်စရာအကြောင်းမရှိဘူးလေ။ သူက ဘယ်လိုပဲ စိတ်ဝင်စားမှု အရိပ်တွေပြပြ . . . ဒီလူက မရရင်အရင်း၊ ရရင်အမြတ်ဆိုတဲ့ လူမျိုး လေ။ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ လတ်လျားလတ်လျားလုပ်နေပြီး ဖေဖေ ဆီမှာ လက်ဖြန့်ဖြုန်းတီးနေသူ။

ကိုယ်က စပေးလိုက်ရင် မောင်လေးက မိုးကို မီးနဲ့ တက်ရှို့ချင် သူ။ လွန်ကျွံကုန်ရင် ရဲ ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ သူမ ငြိမ်နေရတာလေ။ သူမဘဝ မှာ ရဲ မရှိလို့ မဖြစ်။ ဖေဖေက သူမယား သူ့ဥစ္စာတွေနှင့်မို့ အရေးအကြောင်းဆို မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ကျွန်းကိုင်းမှီ ကိုင်းကျွန်းမှီ ရှိတာလေ။

ပြီးတော့ မောင်လေးရဲကို သူမက တုန်နေအောင်ချစ်သူ။ ရဲကလည်း အစ်မကို ဒီလိုပဲ ချစ်တယ်ထင်တာပဲလေ။

"ဟာ"

"အောင်မယ်လေး"

'ဘုတ်'

"အား"

အတွေးလွန်လာတဲ့ မိုးသဒ္ဓါ . . . ကားရပ်သွားတာကိုမြင်ပြီးမှ ပဲ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ ခြေခေါက်၍ လဲကျသွားသည် ဆိုရင်ပဲ . . .

"ညီမ . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

"အား"

"ကိုယ့်ကားနဲ့ ညီမကို မတိုက်မိဘူးနော်၊ ခြေခေါက်ပြီး လဲတာထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဘာသာ ခြေခေါက်ပြီး လဲတာပါ"

"ဟို . . . ကိုယ် ဘာကူညီရမလဲ"

"ရပါတယ်"

"ထကြည့်ပါဦး"

မိုးသဒ္ဓါ ထကြည့်လေလျှင် . . .

"အား"

"ဟာ . . . ခြေထောက် တစ်ခုခုဖြစ်သွားပြီထင်တယ်"

"ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ အား . . . ကျွတ် ကျွတ်"

"ကဲ . . . မင်းကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့လို့ တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ် ဆေးခန်းကိုလိုက်ပို့ပေးမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား"

"နေ နေပါစေ"

"နေလို့ မရဘူးလေ၊ မင်းခြေထောက် ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ ဆရာဝန်မှ သိမှာ ပေါ့"

"ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ ဆေးလိမ်းလိုက်ရင် ပျောက် သွားမှာ ပါ"

"မင်း တော်တော်ခေါင်းမာတာပဲ"

ကြိုးစားပြီး ဆွဲခြင်းကိုကောက်၍ ပြန့်ကျဲနေတာတွေကို လိုက် ကောက်ထည့်တော့ သူကပါ ကူကောက်၍ ထည့်ပေးသည် ။ တော်သေး တာပေါ့ . . . ဈေးဝယ်ပြီးပြန်လာမှ ဖြစ်လို့ ။ အသားငါးတွေက ကံ ကောင်းထောက်မစွာ ဆွဲခြင်းထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ပြီး အသီးအရွက်နှင့် ကြက်သွန်နီဥတွေက တစ်နေရာစီ။

"ကြီးတော်"

"."

"ဟေ့"

"ရှင်"

"ကိုယ် အပြစ်မကင်းတဲ့ အတွက် ဆေးခန်းမသွားရင် အိမ်ကို တော့ပြန်ပို့ပါရစေ"

"ဟိုလေ"

"ဘာလဲ . . . မိတ်ဆွေတိုးမှာ ကြောက်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မဟုတ်ရင် မငြင်းနဲ့ . . . ဟုတ်ပြီလား"

စေတနာကို စော်ကားသလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ မိုးသဒ္ဓါ ခေါင်းညိတ် လိုက် ပါခဲ့ရတော့၏။ သူ့ပုံစံက တည်ကြည်ခံ့ညားခြင်းကြောင့် ယုံကြည် လိုက် တာလည်း ပါသည် ပေါ့။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ရှင်"

"ကိုယ့်နာမည်က သော်ဇင်မင်းတဲ့ . . . မှတ်ထားပေါ့၊ အလုပ် အကိုင် တော့ ကြွားသလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ မပြောတော့ပါဘူး"

"ဘယ်သူက မေးနေလို့ လဲ"

"တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆုံကြတယ်ဆိုတာ ရေစက်ရှိ လို့ လေ၊ တွေ့လက်စနဲ့ ဆိုတော့ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်ရလွယ်အောင် ပြောပြတာပါ၊ ကဲ . . . ပြောပါဦး မင်းနာ မည်"

"ကျွန်မနာမည် မိုးသဒ္ဓါပါ"

"ဒါဆို မိုးလို့ ခေါ်မယ်လေ . . . ရလား၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ရင်း ရင်းနှီးနှီး ကိုသော်လို့ ပဲ ခေါ်ပေါ့"

မိုးသဒ္ဓါ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သွက်လိုက်တဲ့ လူ။ သူပဲပြောနေတာ။ သူများ ပြောစရာစကားလုံးပျောက်အောင်ပါပဲ။ သူက ခင်မင်ဖော်ရွေ နေတော့ ကိုယ်က တွန့်တိုလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုလိုက်ပို့သည့် တိုင် အချို့ လူတွေလို ထိကပါးရိကပါးပြောတာမှ မရှိတာ။

ရိုးသားစွာ ခင်မင်လိုခြင်းကို ရိုးသားစွာ ဖော်ရွေတုံ့ပြန်ရမည် ပေါ့။

"ဟိုရှေ့ကခြံပဲ၊ ကျွန်မကို ခြံရှေ့မှာ ပဲ ရပ်ပေးပါနော်"

"ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲမခေါ်တော့ဘူးလား"

သက်ပြင်းချလိုက်မိပြီးမှ . . .

"ကျွန်မကို နားလည်ပေးပါရှင်၊ မသင်္ကာတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့် ပြီး စစ်လားမေးလားလုပ်မှာ ကို မခံချင်လို့ ပါ"

"မင်းယောက်ျားကလား"

"ကျွန်မ မိထွေးပါ"

"ဟင်"

ကားပေါ်ကဆင်းသွားတဲ့ မိုးသဒ္ဒါကို စာနာနားလည်စွာနှင့် သော်ဇင်မင်း လိုက်ကြည့်မိ၏။ မိထွေးဆိုတာ အမေရင်းမှ မဟုတ်ဘဲ။

"သွားမယ်နော်"

ခေါင်းညိတ်မိလား၊ ခေါင်းခါမိလားမသိအောင် အာရုံက နှစ်ထပ်တိုက်ဆီသို့ စူးနစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ။